

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/727/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114217373
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114217373.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa TELERVIS PLUS, a.s., so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, IČO 35 717 769, v konaní zastúpeného JUDr. Alanom Strelákom, advokátom, so sídlom Bratislava, Na vršku 12 proti odporcom 1/ K. K., bytom D., D. XX/XXX a 2/ Q. E., bytom A. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcov občianskeho združenia Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, so sídlom Bratislava, Šafárikovo námestie 7, IČO 42 362 962, v konaní zastúpeného JUDr. Patrikom Podhorským, advokátom, so sídlom Bratislava, Zámocká 36, o zaplatenie 191,33 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 13C/228/2014-38 zo dňa 13. apríla 2015, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania v sume 16,69 eur, k rukám JUDr. Patrika Podhorského, advokáta, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uložil odporcom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť navrhovateľovi sumu 58,33 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 58,33 eur od 23.02.2013 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti návrh navrhovateľa zamietol, odporcom náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcov trovy konania vo výške 25,50 eur na účet jeho právneho zástupcu, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom podaným na súde 28.07.2014 sa navrhovateľ domáhal voči odporcom zaplatenia sumy 191,33 eur s 8,75 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 191,33 eur od 06.10.2012 do zaplatenia, zmluvnej pokuty 23,10 eur a náhrady trov konania. Súd vykonal dokazovanie, ktorého výsledky posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 6, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, účinného ku dňu 31.05.2014, podľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platného v rozhodnom čase t.j. účinného do 30.11.2011 a podľa § 3 ods. 1, § 3a ods. 1, 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinného do 31.1.2013 a § 10c nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Uviedol, že ustálil, že medzi účastníkmi došlo k uzavretiu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Podľa názoru súdu uzavretá zmluva o úvere v prejednávacom prípade neobsahuje jednu zo svojich podstatných náležitostí t.j. údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. - a to údaj o konečnej splatnosti úveru. Táto povinnosť veriteľa nie je splnená tým, že do bodu 2 Obchodných podmienok uviedol, že konečnou splatnosťou úveru v zmysle zmluvy o úvere sa rozumie uhradenie poslednej splátky veriteľovi. Zákonodarca požiadavku na uvádzanie konečnej splatnosti úveru zaviedol novelou ešte predošlého zákona o spotrebiteľských úveroch /zákona č. 258/2001 Z.z./ - zákonom č. 568/2007 Z.z. , pričom podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu bolo cieľom novely zákona najmä zvyšovanie informovanosti

spotrebiteľov. Zákonodarca v § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. zaviedol obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedostatok v niektorých prípadoch (/§ 4 ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l/) má za tak závažný nedostatok zmluvy, že takto postihnutú zmluvu sankcionuje následkom bezúročnosti a bezpoplatnosti úveru. Takto závažným údajom je v zmysle § 4 ods. 2,3 zákona č. 258/2001 Z.z. okrem iného i údaj o konečnej splatnosti úveru (/§ 4 ods. 2 písm. g)/. Z uvedeného možno vyvodiť, že zákonodarca okrem údajov o výške, počte a termíne splátok, vyžaduje pre riadnu zmluvu o spotrebiteľskom úvere i uvedenie osobitného údaju o konečnej splatnosti úveru, pričom podľa názoru súdu nestačí len všeobecný odkaz na úhradu poslednej splátky v obchodných podmienkach. V tomto smere si súd tiež dovoľí poukázať na skutočnosť, akým spôsobom veriteľ uviedol ďalšie podstatné náležitosti zmluvy, a to údaj o RPMN pre uzavretú zmluvu a údaj o priemernej hodnote RPMN. Účelom povinného uvedenia RPMN daného úveru a priemernej hodnoty RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnej k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v konkrétnej zmluve o spotrebiteľskom úvere je pritom poskytnúť spotrebiteľovi možnosť porovnať si tieto dva údaje, prípadne ich porovnať s údajmi od iných poskytovateľov úverov a slobodne sa rozhodnúť, či za daných podmienok úverovú zmluvu s veriteľom uzavrie alebo nie. V danom prípade však v texte čl. II zmluvy je písmom, rovnako veľkým ako zvyšok textu, uvedené, že "priemerná RPMN v zmysle § 9 ods. 2 bod y) zákona č. 129/2010 Z.z. je ku dňu podpisu tejto zmluvy pri splatnosti úveru na 7 mesiacov...., 13 mesiacov 45,11 %" , ktorá formulácia zvädza spotrebiteľa k tomu, aby logicky predpokladal, že ide o RPMN, týkajúcu sa uzatváraanej zmluvy o úvere, s poukazom na to, že z úradnej činnosti je súdu známe, že navrhovateľ poskytuje spotrebiteľské úvery výlučne na dobu splatnosti 7 alebo 13 mesiacov. § 9 ods. 2 písm. y) zákona č. 129/2010 Z.z. pritom ukladá poskytovateľom spotrebiteľských úverov povinnosť uvádzať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok, pričom platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok t.j. ako priemernú hodnotu RPMN za obdobie 12 mesiacov, nie 7 alebo 13 mesiacov. V texte samotnej zmluvy, kde sú konkrétne individuálne údaje predmetného úveru, sa pritom vôbec nenachádza RPMN daného úveru, táto je uvedená menším písmom v bode 1 Obchodných podmienok, nachádzajúcich sa na rube zmluvy, ktoré sú zo svojej podstaty stanovené všeobecne vo vzťahu k neurčitému počtu spotrebiteľov a nie individuálne pre daný prípad a v skutočnosti predstavuje hodnotu 110,18%, a nie ako to uviedol veriteľ len 67,7%, čo má byť údaj platný pre 13 mesiacov. Vzhľadom k tomu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 27.10.2011 neobsahuje povinný údaj podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., pričom údaj o RPMN uzavretého spotrebiteľského úveru bol uvedený nesprávne, súd aplikujúc § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval tento úver za bezúročný a bez poplatkov. V danom prípade tak navrhovateľ môže od odporcu požadovať iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov. Po zohľadnení skutočnosti, že z predloženej zmluvy o úvere vyplýva poskytnutie finančných prostriedkov vo výške 350,- eur a po zohľadnení tvrdenia navrhovateľa o tom, že odporcovia už uhradili sumu vo výške 291,67 eur, súd ustálil, že odporcovia sú povinní zaplatiť navrhovateľovi len sumu vo výške 58,33 eur. List o zosplatení záväzku zo dňa 18.02.2013 súd posúdil ako výzvu odporcom na zaplatenie dlžnej sumy /súčasťou nej bola i suma 58,33 eur/, v ktorej navrhovateľ stanovil lehotu na plnenie termínom bezodkladne, pričom mal súd preukázané, že táto výzva bola podaná na poštovú prepravu dňa 20.02.2013, súd vzhľadom na predpokladaný termín doručenia /1-3 dni/ priznal navrhovateľovi úroky z omeškania od 23.02.2013, a to vo výške 8,75%, keď základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky v období od 11.07.2012 do 07.05.2013 bola vo výške 0,75%. Navrhovateľ vo svojom návrhu požadoval aj zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 23,10 eur, pričom malo ísť o zmluvnú pokutu za 2 mesiace omeškania - od októbra 2012 do novembra 2012. Pokiaľ ide o dojednanie o zmluvnej pokute, obsiahnuté v bode 3 Obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere, súd opakovane konštatoval, že predmetná zmluva o úvere má charakter formuláru, ktorého znenie odporkyňa nemohla ovplyvniť, nakoľko bola pripravená už vopred, pre veľký počet spotrebiteľov. Z úradnej činnosti súdu je totiž známe, že navrhovateľ ponúka svoje služby spotrebiteľom prostredníctvom obdobných štandardných formulárových zmlúv, pričom je obvyklé, že spotrebiteľ obsah takejto zmluvy, teda i dojednanie o zmluvnej pokute podstatným spôsobom nemôže ovplyvniť. Nejde teda o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ zmluvnú pokutu s odporcom individuálne nevyjednal, táto je obdobná vo veľkom počte formulárových zmlúv, pričom navrhovateľ v jednotlivých zmluvách menil len výšku zmluvnej pokuty, ktorá je závislá od výšky istiny úveru. Zmluvná pokuta bola medzi účastníkmi dojednaná v bode 3 Obchodných

podmienok, a to vo výške 3,3% mesačne z výšky poskytnutej istiny. Za rok by výška dohodnutej zmluvnej pokuty predstavovala 39,6%, čo pri sume 350,- eur predstavuje sumu 138,60 eur t.j. takmer 40% poskytnutej istiny, pričom je taktiež v rozpore s § 3a nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.. Uvedené súd konštatoval s ohľadom na to, že zmluvné dojednanie, obsiahnuté v bode 3 Obchodných podmienok zmluvy o úvere, týkajúce sa zmluvnej pokuty, považoval súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa - odporcu v zmysle § 53 ods. 4 písm. k) Občianskeho zákonníka, podľa ktorého za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré požadujú od spotrebiteľa, ktorý nesplnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nesplnením jeho záväzku. Súd pritom nespochybňuje možnosť aplikácie i význam zmluvnej pokuty v spotrebiteľských vzťahoch, musí však ísť o takú zmluvnú pokutu, ktorá obstoje v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok, s ohľadom na povahu, obsah a osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov a so zreteľom na sankcionovanie neplnenia si povinností na strane oboch účastníkov zmluvného vzťahu. V predmetnom prípade dojednaná zmluvná pokuta je zjavne neprimeraná k hodnote plnenia zo strany navrhovateľa a k závažnosti porušenia zmluvnej povinnosti zo strany odporcu, keď mesačná výška zmluvnej pokuty je 11,55 eur, pričom priemerná hodnota mesačnej splátky úveru je 37,15 eur t.j. dojednaná zmluvná pokuta predstavuje 38 % zo sumy splátky. Na neprimeranosť zmluvnej pokuty nemá žiaden vplyv skutočnosť, že navrhovateľ sa návrhom domáha zaplata zmluvnej pokuty len vo výške 23,10 eur, pretože súd konštatoval neprijateľnosť predmetného zmluvného dojednania, čo spôsobuje jeho absolútnu neplatnosť /§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka/ ako celku a na jeho základe nie je možné priznať navrhovateľovi akékoľvek plnenie. Túto však nevyhlásil za neprijateľnú vo výroku svojho rozhodnutia, nakoľko mal vedomosť, že tak bolo právoplatne učené v rozsudku Okresného súdu Senica zo dňa 17.6.2013, č.k. 9C/287/2012. V celom prevyšujúcom rozsahu ohľadom základu pohľadávky, jej príslušenstva a zmluvnej pokuty bol návrh na začatie konania zamietnutý. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. Dôvodne žalovateľná bola suma 58,33 eur. Návrh na začatie konania však požadoval aj sumu 156,10 eur, ohľadom ktorej bol návrh zamietnutý, čím pomer úspechu a neúspechu navrhovateľa v tomto konaní bol 27,2% : 72,8%. Čistý úspech odporcov tak bol 45,6%. Nakoľko odporcom žiadne trovy konania nevznikli, súd im ich náhradu nepriznal. Trovy konania si však vyčíslil vedľajší účastník na strane odporcov. Jeho trovy konania predstavujú trovy právneho zastúpenia, ktoré si vyčíslil v sume 73,92 eur. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka pozostávajú z odmeny právneho zástupcu vo výške stanovenej v zmysle § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, t.j. vo výške 19,92 eur za 1 úkon a paušálnej náhrady režijných výdavkov. Súd priznal právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka odmenu za 2 úkony právnej služby, a to: prevzatie a prípravu zastúpenia a písomné podanie - vyjadrenie k návrhu na začatie konania. Súd v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky č. 655/2004 Z.z. podľa ktorej od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške 1/100 výpočtového základu za každý úkon právnej služby rozhodol, že výška paušálnej náhrady režijných výdavkov je 8,04 eur za každý úkon právnej služby v roku 2014, t. j. v prejednávacom prípade vo výške 16,08 eur (8,04 eur x 2). Súd vzhľadom na hodnotu čistého úspechu odporcov priznal právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka trovy právneho zastúpenia vo výške 45,60% z 55,92 eur t.j. vo výške 25,50 eur. Trovy konania je navrhovateľ povinný zaplatiť právnenmu zástupcovi vedľajšieho účastníka na strane odporcov v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku do výroku, ktorým mu bola uložená povinnosť zaplatiť náhradu trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu podal včas odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že trovy konania, za ktoré bola vedľajšiemu účastníkovi priznaná náhrada neboli podľa neho vynaložené účelne. Vedľajší účastník doručil súdu oznámenie o vstupe do konania, ktoré obsahovalo všeobecné argumentačné náležitosti pre spotrebiteľskú vec, pričom bolo ešte aj zjavne nepresné. Nejednalo sa o konkrétne vyjadrenie k danej veci. Okrem toho navrhovateľ predpokladá, že odporca nevedel a asi ani dodnes nevie, že sa vedľajší účastník rozhodol vstúpiť do konania a hájiť jeho práva. Navrhovateľ ďalej poukázal aj na skutočnosť, že vedľajší účastník zdieľa procesný osud, či skôr následok voči tomuto účastníkovi, na strane ktorého vstúpil do konania. To vyplýva z účelu vedľajšieho účastníctva. Z tohto potom vyplýva, že ak nebola odporcovi priznaná náhrada trov konania, tak nemala byť priznaná ani vedľajšiemu účastníkovi, pretože by inak došlo k porušeniu § 142 ods. 2 O.s.p.. Nakoniec navrhovateľ poukázal na to, že od 1.1.2015 je stanovená v § 93 ods. 3 O.s.p. podmienka pre vstup vedľajšieho účastníka do konania a to súhlas účastníka, popri ktorom sa zúčastňuje konania. Táto novela O.s.p. bola vykonaná zákonom č. 353/2014 Z.z., nemá intertemporálne ustanovenie, ale keďže sa jedná o procesnú právu

normu, je tento zákon platný a účinný aj v konaniach, ktoré boli začaté pred účinnosťou tejto právnej normy. V predmetnej právnej veci pritom súhlas odporcu so vstupom vedľajšieho účastníka do konania daný nebol. Z týchto dôvodov navrhol navrhovateľ, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania neprizná.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal rozsudok v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny a priznať mu aj náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že v konaní sa písomne vyjadril k návrhu na začatie konania navrhovateľa a vo svojom vyjadrení poukázal na viaceré nedostatky zmluvných dojednaní aj na to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Namietal aj uplatnenú zmluvnú pokutu. Právne argumenty boli podľa neho opodstatnené, úkony boli účelné ako aj trovy na ne vynaložené. Súd prvého stupňa ich preto takto správne vyhodnotil. Poukázal aj na to, že samotný navrhovateľ využil svoje právo dať sa vo veci zastúpiť advokátom ale toto právo upiera vedľajšiemu účastníkovi. Opodstatnenosť trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka podľa neho potvrdzuje aj aktuálna judikatúra krajských súdov.

Krajský súd preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. z dôvodov a v rozsahu odvolania navrhovateľa, t.j. vo výroku o náhrade trov vedľajšieho účastníka a zistil, že v tejto napadnutej časti je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p..

Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania vedľajšieho účastníka. Rozsudok súdu prvého stupňa nebol napadnutý v ostatných výrokoch a preto v týchto zostávajúcich častiach rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu je nedotknutý /§ 206 O.s.p./.

V občianskom súdnom konaní sa o náhrade trov konania rozhoduje podľa zásady zodpovednosti za výsledok alebo zodpovednosti za zavinenie alebo za náhodu. V danej veci bolo preto potrebné rozhodnúť o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p., ako to aj správne v odôvodnení rozhodnutia uviedol súd prvého stupňa. Z napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v danej veci vyplýva, že súd prvého stupňa vyhovel návrhu navrhovateľa len čiastočne, keď mu priznal len sumu 58,33 eur s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 58,33 eur od 23.02.2013 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, o zaplatenie 133,- eur spolu s 8,75% úrokom z omeškania ročne od 23.02.2013 do zaplatenia a o zaplatenie 23,10 eur, návrh navrhovateľa zamietol. Vzhľadom na tento výsledok konania súd prvého stupňa správne náhradu trov konania pomerne rozdelil, pričom aj správne určil pomer úspechu a neúspechu účastníkov tak, že odporca bol v konaní pomerne úspešnejší, pričom pomer jeho úspechu je 45,60 %.

Odporcovi by tak podľa § 142 ods. 2 O.s.p. patrila náhrada trov konania v uvedenom pomere. Keďže si však túto neuplatnil a súd o náhrade trov konania rozhoduje len na návrh /§ 151 ods. 1 O.s.p./, správne súd prvého stupňa odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Uvedené však nepredstavuje prekážku priznaniu náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi, ktorý vystupoval v konaní na strane odporcu a na ktorého sa tak tiež vzťahuje pomerný úspech odporcu v konaní, pričom tento si právo na náhradu trov konania uplatnil. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na to, že vedľajší účastník by mal zdieľať procesný osud odporcu, tak tomu tak je. Odporca má právo na náhradu trov konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p.. a preto má toto právo aj vedľajší účastník. To, že si odporca právo na náhradu trov konania podľa § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil a vedľajší účastník áno, znamená len toľko, že odporcove právo na náhradu trov konania nebude rozhodnutím súdu naplnené, na rozdiel od vedľajšieho účastníka, ktorého právo na náhradu trov konania sa v dôsledky jeho uplatnenia prejaví v priznaní náhrady trov konania v súdnom rozhodnutí.

Čo sa týka účelnosti trov konania, ktoré vedľajší účastník v danej právnej veci vynaložil a ktoré mu súd prvého stupňa po správnom vyčíslení podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. priznal, odvolací súd uvádza, že vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považuje v zásade za účelne vynaložené. Samotná skutočnosť, či sa vedľajší účastník dá v konaní zastúpiť, je na voľbe samotného vedľajšieho účastníka. Preto úkon prevzatia

a prípravy zastúpenia ako aj trovy naň vynaložené nemožno hodnotiť ako neúčelné. Rovnako tak aj ďalší úkon právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka a trovy naň vynaložené musí odvolací súd hodnotiť ako účelné. Vedľajší účastník konania má právo vyjadriť sa k návrhu na začatie konania. Jeho písomné vyjadrenie bolo meritórne, skutkovo i právne vyargumentované. Je bez významu, že tieto argumenty používa vedľajší účastník vo viacerých právnych veciach, keď navrhovateľ si uplatňuje v rôznych súdnych konaniach od rôznych spotrebiteľov svoje práva, ktoré majú pôvod v rovnakých zmluvách /líšia sa len samotnou osobou spotrebiteľa a parametrami daného úveru/, preto aj vady týchto zmlúv sú stále rovnaké a preto sa ani argumenty vedľajšieho účastníka, ktorými na tieto vady poukazuje nemôžu líšiť.

Nemožno prisvedčiť ani odvolaciemu tvrdeniu navrhovateľa, že od 1.1.2015 nemá VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV postavenie vedľajšieho účastníka na strane odporcu v tomto konaní. Vstup právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu ako vedľajšieho účastníka, výslovne umožňuje ustanovenie § 93 ods. 2 O.s.p.. Zákon s účinnosťou od 15. októbra 2008 zaviedol skupinu subjektov, ktoré môžu vystupovať ako vedľajší účastníci v konaní, pričom u týchto účastníkov, na rozdiel od vedľajšieho účastníka podľa § 93 ods. 1 O.s.p., sa hmotnoprávny záujem na výsledku konania neskúma. Legitimáciu na vstup vedľajšieho účastníka do konania poskytuje samotný zákon, keď ako vedľajší účastník vystupuje právnická osoba. Z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov podľa právnej úpravy § 93 ods. 2 O.s.p. v znení účinnom do 31.12.2014 vyplýva, že vstup právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného zákona, do konania na stranu spotrebiteľa nie je podmienený jeho súhlasom, ani vedomosťou. Potreba súhlasu účastníka konania, na stranu ktorého má vedľajší účastník do konania vstúpiť, so vstupom vedľajšieho účastníka do konania bola zavedená až novelou Občianskeho súdneho poriadku vykonanou zákonom č. 353/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2015. Uvedený zákon pritom neobsahuje žiadne prechodné ustanovenia. Odvolací súd je preto toho názoru, že ho možno aplikovať len do budúcnosti, teda len na prípady, kedy určitý subjekt zahlásil svoj vstup do konania ako vedľajší účastník po 1.1.2015. V predmetnej právnej veci však VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV oznámilo svoj vstup do konania ako vedľajší účastník ešte pred dňom 1.1.2015, teda za účinnosti predchádzajúcej zákonnej úpravy § 93 ods. 3 O.s.p. a keďže v tom čase účinná právna úprava výslovne súhlas podporovaného účastníka so vstupom vedľajšieho účastníka do konania nevyžadovala, nastali uvedeným dňom účinky vstupu tohto združenia ako vedľajšieho účastníka do tohto konania a na tieto účinky nemá neskoršia zmena právnej úpravy žiadny vplyv.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd prvého stupňa potom správne postupoval, keď uložil povinnosť navrhovateľovi zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov právneho zastúpenia. Keďže podľa prieskumu odvolacieho súdu boli aj uvedené trovy právneho zastúpenia vyčíslené súdom prvého stupňa v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a keďže s týchto trov priznal súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi náhradu len v pomere zodpovedajúcom pomernému úspechu odporcu v konaní, odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní tak bol úspešný vedľajší účastník, ktorý má právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., pričom tieto predstavujú trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka v odvolacom konaní a spočívajú v odmene za 1 úkon právnej pomoci podľa § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. /odmena vo výške 1/2 základnej tarifnej odmeny patrí za odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej, a vyjadrenie k takému odvolaniu/. Základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej pomoci je 16,60 eur /podľa § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky/ a teda sadzba tarifnej odmeny sa písomné vyjadrenie vedľajšieho účastníka k odvolaniu navrhovateľa proti výroku o trovách konania je 8,30 eur /1/2 z 16,60 eur/. Popri tejto tarifnej odmene patrí k trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka aj režijný paušál v sume 8,04 eur, ktorý bol určený podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky ako jedna stotina výpočtového základu pre rok 2014, v ktorom bol úkon právnej pomoci vykonaný. Odvolací súd preto navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania v sume 16,69 eur /8,30 + 8,04/ a to k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.